

Zadovoljna ili nezadovoljna?

Pretpostavljam da su svi ljetni odmori završeni i da će nakon kraćeg pogleda u ogledalo doći vrijeme da zatvorimo svoje velike kofere i ruksake stavimo na leđa. Prije nego što se budemo vratili u školske klupe, fakultetske aule i sjeli za kancelarijske stolove, zastanimo da na trenutak i sami sebi priznajmo nekoliko osnovnih stvari.

Gdje smo, što smo, što smo postigli i kakvi su nam planovi za period koji slijedi.

Jesmo li zadovoljni?

Koliko vam se puta dogodilo da osjetite kao da ste potpuno sami iako znate da niste?

Koliko ste puta poželjeli da se nekome „otvorite“ i konačno progovorite o stvarima koje vas muče, ali ste bili prekinuti stvarima koje muče neke druge ljude? Koliko ste puta slušali i da li ste ikada bili saslušani? Postoje li stvari koje se od vas očekuju bez obzira na to kakve osjećaje imate prema istima?

Odgovorite sebi.

Za vas imam dvije vijesti. Dobru i lošu. Bilo da se radi o neriješenim emocionalnim, poslovnim ili porodičnim lomovima. Loša je to da ste sami odgovorni za odnos kakav ste izgradili s ljudima oko sebe. Za sve nepoštovanje, nerazumijevanje, za sav strah koji čuvate i što ga osjećate, za sve neshvaćanje i neprihvatanje, za sve to žaljenje, za sve tuđe čega ste se naslušali.

Dobra vijest je ta da nije kasno da se stvari preokrenu u vašu korist jer nikada nije kasno promijeniti redoslijed osobnih prioriteta.

Pred sam polazak u realnost zapljusnulo me je sve ono što je negdje dugo ležalo, bez prava i vremena da nekud ispliva. Rastužila sam se, rekla bih, ničim izazvana, a zapravo je samo postalo pretijesno u sobi u kojoj se čuva neizgovoreno, nasred ulice, jer emocije često ne stižu reagirati na tajming koji smatramo pravim.

Gleda u mene širom otvorenih očiju. Niti može povjerovati u to što vidi, niti spriječiti ono što prebrzo izmiče kontroli.

Pa što je bilo?

Ništa.

Ako nije ništa, onda nemoj plakati.

Neću.

Uđi u auto. Jel imaš muzičku želju?

Nemam.

Znam jednu dobru, ljetnu.

Pustio je dobru ljetnu. Pravu ljetnu. Ljetnu koju volim. Počeo je skakati, pljeskati rukama i micati ramenima. Smijao se. Naređuje i meni činiti isto. Mičem ramenima i smijem se, iako suze koje teku ne uspijevam zaustaviti.

Brže! Prati me! Ne zabušavaj, ispast ćeš iz ritma!

I eto je. Čitava filozofija. Ne zabušavajte prema sebi samima da ne biste ispali iz ritma. Budite sebi na prvom mjestu i okružite se ljudima koji su muzika. Volite prvo sebe, jer to nije gomila gluposti.

Nikada nećete biti dovoljno dobri za druge dok ne shvatite da sa sobom imate neriješena posla.

Stisnite zube! Zalupite tim vratima jače! Jače i tom šakom u stol! Ali ne tuđim vratima, već svojim.

Svojom šakom u svoj stol, za sve svoje postupke koji su doveli do toga da se ne osjećate dobro.

Znam kako zvuči, ali tako je.

Ljetna pjesma nije riješila moj problem kao ni micanje ramenima i to što sam putem ispratila nečiji ritam, ali vas zaista uvjeravam da postoje ljudi koji će vam dati snagu onda kada vam to bude potrebno, samo se ne opirite.

I zato sredite svoje liste i nikada ne zaboravite koliko je važno osjećati se dobro u vlastitoj koži. Na kraju krajeva, bez obzira na svu ljubav i bezuvjetnu podršku ljudi kojima ste okruženi, nerijetko će vam nedostajati nečega što vam oni neće moći pružiti. Zbog ovog ili onog razloga.

Pogledajte se u ogledalo i shvatite da ste to vi i to što ispred vas stoji vi sami i da ćete biti zadovoljni jedino ako udovoljite jedno drugome.

Osmijeh koji sebi uputite prolazeći kraj ogledala jedini je osmijeh na koji se možete kladiti.

610 riječi

Tina Kristina Živković

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: govor

Broj stranica: 2

Ljeto: 2019.

Škola: Trgovačka akademija Željezno – HAK Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Zrinka Kinda
Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind